

Bukarestben született és élt, mégis a magyar irodalomban találta meg nyugalma a fél lábbal udvarhelyi **Győrfi Kata**. Olyannyira, hogy a Bretter György Irodalmi Kör alelnöke volt, 2015-ben a Méhes György Pályázat első díját nyerte verskategóriában, továbbá a slam poetry színterén is bontogatja szárnyait, hiszen az országos döntőn a zsűri különdíját, egy évre rá meg

Csider István Zoltán

nal karöltve a team slam harmadik díját vihette haza.

Több antológiában is olvashatunk tőle, és verseit többek között a Helikon, a Látó, az Élet és Irodalom is publikálja. Kata a versírás mellett jelenleg a Prae kulturális folyóirat szerkesztője. Vele beszélgettünk múltjáról, jelenéről, irodalomról, slam poetry-ről.

Hogy került képbe az irodalom nálad? Mióta írsz?

Mikor ezt bárki megkérdezi, az az első válaszom, hogy naplót írtam kislány koromban. Amikor Bukarestből Sepsiszentgyörgyre költöztünk, nem voltak barátaim, és mivel a tanító nénim egyfolytában azzal szívatott, hogy nem tudok helyesen írni, és nem tudok rendesen beszélni sem magyarul, naplórassal töltöttem az időmet.

Mennyit éltél Bukarestben és mennyire volt ott lehetőség a magyar nyelv használatára?

Ott születtem, kilenc évet éltem ott. Másodikos voltam, amikor Sepsiszentgyörgyre költöztünk, de a magyar nyelv nyilván jelen volt az életemben Bukarestben is. Magyar meséket olvastam, és ugye a szüleim is magyarok.

Apukám például Szentegyházán született, Bukarestbe még a kommunizmus alatt költöztek. Illetve Udvarhelyen töltöttem minden nyaramat. A nénikém, aki itt él Udvarhelyen, volt a második anyukám, ő meg odafigyelt arra, hogy a magyar nyelvtudásom ne kopjon el, legyen szép.

Tehát lehet azt mondani, hogy ez a folyamatos szívatás motivált?

Motivált annyiban, hogy ő azt képzelte, hogy én nem tudom ezt megcsinálni. Igazából az volt a baj szerintem, hogy a tanító nénimet zavarta, hogy a kedvencei az osztályból nem voltak túl jók románból, ami nekem meg ugye kézenfekvő volt. Anyanyelvi szinten beszélek még mindig románul.

Nekem egyszerűbbek voltak a román gyakorlatok, mint a magyarok, és emiatt állandóan csillagos „foarte bine” kellett adjon, így elkezdett a magyarral gyötörni. Felmérgelődtem, és elkezdtem gyakorolni, leírtam ilyen krónikaszerűen, hogy mi történik körülöttem. Az írásomat is szépítgettem. És unatkoztam, az volt a másik oka.

De ez akkor inkább önmagad fejlesztése volt, mintsem irodalmi szárnybontogatás?

Igen, de szépen lassan valami átbillent. Nem emlékszem, hogy pontosan mikor. Azt tudom, hogy amikor a Székely Mikó Kollégiumba kerültem, kaptam egy jó irodalomtanárt, aki azon túl, hogy szerette, hogy sűrűn és lényegre törően össze tudom foglalni az egyes novellák, regények cselekményét, érdeklődni kezdett, hogy én mit gondolok ezekről.

